

România la șefia Consiliului UE: cine va stinge noul „fital” al Balcanilor?

Cezar Adonis
Mihalache

Chiar și pe timpul deținerii președinției Consiliului UE, ministrul nostru de externe trebuie să rămână un ministru de externe. Nu să se transforme într-un soi de vorbitor, nici măcar purtător de cuvânt, în numele Uniunii Europene. În numele, și nu al UE cum ar face alt stat deținând această președinție și având oficiali care să realizeze dimensiunea momentului.

Dar cu un moș Teacă la cârma Ministerului de Externe român, fără particula provizorie „al UE”, la ce să te aștepti?!... Doar la un limbaj moale, mimetic, dulcegărit pe ideea că o vorbă necoptă nu costă, și nu implică, nu?!

Și totuși, tocmai acesta este miezul perioadei în care preluăm președinția Consiliului UE. Să lăsăm urme diplomatice! Să ne implicăm! Să bifăm opisul asumării și să recâștigăm respectul marilor UE pentru poziții de fermitate, nu agresive, cum ar face umoarea verzuie vecină, să fim diplomați ca limbaj, dar fermi ca mesaj.

Șeful de la Externe însă și-a luat însă ranița și a fugit la Dolha. Să facă pe purtătorul, nerugat de nimeni, de vorbe al UE. Al intențiilor UE, al acțiunilor proiectate de alții, anunțând că Europa se va implica „în rezolvarea crizei din Golf”.

Acesta este mesajul pe care îl dă ministerul nostru de externe în momentul preluării de către România a președinției Consiliului UE... Atât... Cât mai departe de problemele de acasă. De cele ale Europei, căci pentru șase luni, vor nu vor, acasă va însemna mai mult decât politica externă ale României.

Nici un cuvânt despre focurile care se pregătesc în Europa... Despre rostogolirea unor noi butoaie cu pulbere în Balcani. Despre mișcările de destabilizare, stat cu stat, a unității UE...

Și nu ne așteptam la poziții de condamnare a oricărei radicalizări a

mișcărilor care se creionează ca adevărate marea a unei noi ordini peste și pentru Europa. Este mult prea complicat, mult prea asumat, și mai bine stăm cuminiți în banca din primul rând. Că un semestru trece repede și poate nu o să facă nici un coleg de „clasă” vreo boacăna, nu?... Este exact mentalitatea de care ne temeam ca va deveni cap de pod în tranzitul de șase luni. Evitarea unor probleme delicate. Să stăm cuminiți și să nu ne agităm. Cu atât mai puțin să agităm noi niște ape pentru a limpezi niște maluri care ne privesc direct.

Doar că problemele care se rostogolesc acum în inima UE ne vizează și pe noi. Cel puțin unele din ele și, mai ales, unele parcă special trenate și aprinse tocmai acum, sub președinția noastră.

Căci nu poate fi privit ca un seism izolat din Balcani recenta agresiune de tupeu, aroganță dar și de mesaje de avertisment venite din Kosovo. Acolo unde guvernarea a decis crearea unei armate kosovare. Pentru că un asemenea demers nu doar că privește întreaga Europă, prin fragilitatea pe care o creează în Balcani, dar în șase luni fitilul nu doar că va arde și va aprinde butoaiile cu multe probleme de combustie politică, economică, regională, diplomatică și de vecinătăți lăsate nerezolvate, dar se pot și calcina. Până la mistuire...

Or, să se întâmple sub președinția noastră o asemenea catastrofă în UE nu ne-ar așeza deloc bine în paginile de istorie. Doar oficialii noștri cred că este suficient să pozeze, fără să acționeze, fără să aibă inițiative, fără să își asume a priori anumite luări de poziții...

Moș Teacă ‘Mele (și cert o să-l țină mintă coana mare UE!) a mers la Dolha să dea asigurări (!) că UE se va implica în rezolvarea crizei din Golf. Dar pentru ceea ce se întâmplă azi în Balcani nu a avut decât un mesaj „de neliniște”. O poziție de ministru de externe din afara UE, care

condamnă, pentru că așa este cutuma diplomatică, o acțiune ce riscă să traseze un nou contur de drame unde prin lume. Doar că acel „unde prin lume” e la noi acasă, casa Europei, pe care o păzim și noi, și este și lângă gardul nostru. Și va rămâne acolo și după ce va fi trecut semestrul unor oficiali corigenți încă de dinainte de a păși în clasă...

În loc să condamne ferm demersurile inițiate de Kosovo de a înlocui Forțele de Securitate ale Kosovo (KSF), însărcinate cu misiuni în domeniul securității civile, cu o armată proprie, MAE Român s-a mulțumit să își „exprime regretul” față de aceste acțiuni. Și este stupefiantă poziția, nu din grija față de UE, deși acum ar trebui să ne intereseze orice rid de pe fața bătrânei doamne, ci din lipsa de viziune (sau nu, și atunci este trădare dublă) a ceea ce se va aprinde în așa-zisul ținut Secuiesc. Acolo unde politichia maghiară a folosit de atâtea ori demersurile kosovarilor pentru a iniția acțiuni anti-constituționale.

În plus, dacă noi nu putem avea o reacție clară de condamnare a unei acțiuni ce ne poate viza direct, la nivelul stabilității interne, ce așteptări să aibă Uniunea Europeană de la noi? Sau oficialii noștri se bazează pe faptul că oricum nimeni din UE nu are prea mari așteptări de la urmașii lui Titulescu, un diplomat de rang mondial care a știut să așeze România pe harta diplomației și a respectului internațional...

Și ce diferență... De la premierul de acum o sută de ani la mascota de azi, de la marele Titulescu la fracul mucegăit al unui diplomat comunist nereșapat, ci doar îmbătrânit în nesenelecte...

FDGR-ul lui Iohannis, și inima în rai, și cu...

Radu
Golban

Confruntarea publică a Forumului Democrat al Germanilor din România pe urma unor afirmații din presă, despre statutul său de succesori în drepturi al unei organizații naziste și interzise, le încinge alura de pajura nemțească. Doar că ceea ce vedem din reacțiile celor de la FDGR este că și o pasăre domestică se mai poate cățăra pe coteț în semn de stăpânitor peste niște ouă (imobile revendicate). Să fim serioși, cine poate lua în serios cotcodăcitul despre o plângere la autoritățile Germane pentru încălcarea unui tratat dintre România și Germania? Respectarea sau încălcarea unui tratat internațional nu poate fi sesizată de un simplu cetățean sau de vreo asociație. Pentru astfel de dispute există alte mecanisme între state.

Fără doar și poate România asigură protecția minorităților într-un mod exemplar. Chiar dacă România, a semnat un tratat de prietenie cu Republica Federală Germană în 1992 care asigură și protecția etniei germane din țară, a nu se confunda acest drept cu o invitație pentru FDGR de a călca în picioare legislația țării, declarându-se succesori al unei grupări naziste. Tupeul nemărginit al FDGR sfidează faptul că România prin Convenția de Armistițiu din 1944 și Tratatul de Pace din 1947 s-a obligat pentru o perioadă nelimitată să interzică toate organizațiile fasciste. Una din cele interzise este înaintașa FDGR. Cum să punem problema dacă FDGR se revendică de buna voie de la o hidoșenie nazistă? Dacă Grupul Etnic German a fost condamnat la Nürnberg și interzis prin tratate cu Aliații, convenții încă în vigoare și care trebuie respectate conform constituției României, atunci care este legalitatea actuala a FDGR? Un premergător al unei organizații interzise se înscrie exact în regimul și statutul înaintașului fie că se identifică sau nu cu ideologia aceluia.

Prin ce se arată a fi succesori al unui grup fascist nu ne interesează. Dorința, lupta în justiție pentru a fi recunoscut drept urmași al unei astfel de organizații este îndeajuns. Prof. Dr. Michael Kilian, fost judecător constituțional al Landului Saxonia confirma într-o expertiză că o astfel de succesiune nu este admisă și că România la rândul ei încalcă prin acceptarea acestei ticăloșii Tratatul de Pace din 1947. Doar

că FDGR s-a transformat după înființarea sa după Revoluție, dintr-o pasăre domestică într-o găină rebelă care se crede după ce o judecătorie ignorantă i-a acordat dreptul de succesori al fascistului „Grup Etnic German”, stăpână pe coteț și așteaptă doar pentru că este și ea pasăre să fie tratată drept pajură. Poate ar fi chiar bine să-i solicite părerea Domnului Fabritius și a guvernului de la Berlin, cum ar fi să se declare în Germania o organizație predecesoarea a unei foste grupări naziste. Trist dar adevărat este ca nimeni din partea FDGR nu s-a distanțat public și categoric de ideologia, politica și acțiunile din trecutul cumplit al „Grupului Etnic German”, spunându-ne cu toți dinții că ei își doresc doar patrimoniul material al râiei fasciste. Un patrimoniu care revine conform tratatelor României, care a avut dreptul să-l confişte. Și își asumă calitatea de fiul al dracului pentru a trece puntea.

În a da lecții oricum Germania eclipsează toate țările de pe mapamond. Să ne explice Doamna Merkel că minoritatea germană din România are voie să se declare urmașa unei entități naziste și că România trebuie să accepte încălcarea Tratatului de Pace cu Aliații doar să fie pe placul Berlinului. Ca să umilești o țară cu atâta tupeu este dezgustător. Nimeni nu contestă respectarea drepturilor minorităților din România. Dor sa obligi un popor sa înghită o broască pentru a fi pe placul unui hegemon nu este o nouitate în România. Doar că de data aceasta broasca nici măcar nu este una proaspătă și sănătoasă din vreo baltă, ci una din formol de la Antipa, conservată în 1947 și expusă drept exemplu pentru râia nazistă. România trebuie să-și învingă sila și să înghită încălcarea celui mai important tratat de după război, care explicit interzice orice mișcare de acest gen și să admită existența uni astfel de grupări autodeclarată moștenitoare unei pacoste.

Cruzime întâlnită numai în lagăre de concentrare unde, nu numai evrei, ci și altei victime ale nazismului, trebuiau să arate voie buna și veselie pe muzica de vals sau Wagner.

Cât dispreț față de poporul român să insiști cu obstinație că ești succesori al unei mișcări care batjocorea, umilea și sfida românii?

Stelian
Gomboș

Iată, anul nostru centenar – 2018 a (de)curs în mersul, altminteri firesc, dar implacabil, palpitant și tumultuos al timpului, fiind tot atâtea zile până la sosirea noului an, 2019!...

Acum este clipa în care fiecare dintre noi merită să-și facă un mic bilanț al anului care a trecut, analizând/cântărind ce a făcut și ce nu a făcut în acest an, cu realizările, împlinirile, succesele sau neîmplinirile sale!...

Trecând, deci, dincolo de planul nostru personal, referindu-ne, puțin, la scară națională, în anul acesta centenar i-am evocat pe eroi (în special pe cei din primul război mondial) î-am comemorat pe toți făuritorii Marii Uniri, pomenindu-i, cu respect, prețuire și recunoștință, pe toți marii bărbați ai acestei țări, pe toți bărbații de stat ai acestei națiuni ori patrii și, totodată, am intrat, bucuroși, festivi și triumfali, în Catedrala noastră Națională – Catedrala Mântuirii Neamului!...

Da, va să zică, ieșim, curând, din anul nostru centenar, an în care, bineînțeles, au mai fost și alte multe, variate și diverse, momente/evenimente și manifestări, toate

grăitoare, relevante și elocvente însă vin să întreb eu, unul, aici și acum: ce am învățat, noi toți, din toate acestea, cu ce ne-am ales, care sunt foloasele/rezultatele, culturale, spirituale și duhovnicești, pe care le-am deprins noi din toate acestea?...

Există ele, aieuea, cu adevărat?...

Vom fi, și noi, de aici înainte, mai curajoși, mai uniți, mai demni, mai determinați, mai fermi, mai corecți, mai onești, mai cinstiți, mai altruști decât până acum, ca neam, ca popor sau vom reveni la vechile noastre metehne, defilând separat și pierzând în comun, ca până acum!...

Din tot acest an centenar – 2018, al unității noastre naționale, când tânărul nostru stat românesc a împlinit primii 100 de ani, vom învăța, oare, să nu mai fim atât de dezbinați, atât de frustrați, atât de complexați, atât de înrâncenați, atât de invidioși, atât de egoiști, atât de răzbunători, atât de fragili, atât de fărâmițați și (atât) de vulnerabili!...

Da, adevărat, multă lume, din toate colțurile lumii, a admirat și admiră, în continuare, spontaneitatea noastră, din unele momente ale istoriei, generozitatea sau ospitalitatea noastră, cultura, spiritualitatea și

Ce urmează?!...

civilizația noastră, ca neam/ca popor, însă, din păcate, de cele mai multe ori, sunt nevoiți să se oprească numai la atât, fiindcă de constantă, perseverență și consecvență, susținută și întemeiată, nu (mai) poate fi vorba!...

De ce oare?...

Deoarece, între altele, ne trezim/ne revenim prea târziu, uneori mult prea târziu, având, printre altele, această slăbiciune ori neputință de a-i aprecia/admira pe conaționali/concetățenii noștri, fie după ce nu mai sunt printre noi pământeni, fie după ce au ajuns în exil sau în refugiu – cum, iată, a fost, bunăoară, (și) cazul Regelui Mihai I al României, fie după ce au ajuns în pușcăriile comuniste, în proqram-uri, gulag-uri și holocaust-uri, fie după ce s-au perindat în tot felul de peregrinări și emigrări pe întregul mapamond, pentru obținerea/câștigarea unui respect, cuvenit și binemeritat, a unui venit mai bun/a unui trai mai decent și a unei pâini mai bune/mai albe sau mai proaspete, când și pe ei de noi și pe noi de ei îi cuprinde și ne cuprinde dorul, regretul și jalea, mai cu seamă atunci când conștientizăm faptul, trist și dureros, că au lăsat acasă, copii supărați,

marcați și afectați și, poate, chiar familii îndurerate și destrămate și, nu doar atât, ci au (mai) lăsat o țară fără forță de muncă, calificată și chiar necalificată, de am ajuns să-i angajăm, în locul lor, pe alții, de pe alte meridiane?!...

În concluzie, vin, iarăși, să întreb, aici și acum: ce urmează, fraților, care este proiectul nostru de țară, cu care plecăm/pornim la drum, din anul centenar – 2018, afară de aniversări/comemorări și manifestări cultural – spiritual – naționale, pline de festivism, desigur, binevenite și ele, ori Sfințirea Catedralei Mântuirii Neamului, adică mă gândesc la un demers/deziderat fiabil și viabil, eficient, consistent și suficient, complex și complet?!...

Avem. Există oare așa ceva?!... Dacă da, unde este și cum arată acest proiect?! Dacă nu, ce mai așteptăm sau, mai bine zis: de ce mai amânăm/întârziem acest lucru?!...

Căci dacă nu, dacă încă nu ne-am trezit din beția această cotidiană și nu ne-am revenit din amorțeala aceasta, generalizată, apoi să știm cu toții, oameni buni, că zadarnic a fost curajul și bărbăția eroilor, zadarnic a fost eroismul și credințioșia mărturisitorilor, zadarnică a

fost toată implicarea și determinarea marilor bărbați de stat ai acestei țări, altminteri dăruită și binecuvântată de Dumnezeu, zadarnică a fost loialitatea și fidelitatea regelui, altfel spus, zadarnică toată această spontaneitate a noastră, altminteri minunată, de-a dreptul spectaculoasă și plină de entuziasm însă lipsită de substanță, seriozitate, consistență și consecvență, una argumentată, justificată și determinată, corect asumată și sincer responsabilizată!...

Așadar, evocându-i, în continuare, pe eroi, pomenindu-i pe martiri, cinstindu-i pe toți făuritorii Marii noastre Uniri de la 1918, trebuie totuși, să urmeze și altceva, să facem un pas, înainte, adică mai departe, dincolo de focul de paie, ajungând, deci, să ne respectăm între noi înșine, fără a ne mai sabota, șantaja, calomnia, descu-raja, răzbuna și marginaliza, în mod reciproc, cu alte cuvinte, haideți să ne apucăm serios, asumat și responsabil, de treabă, căci curajul, bărbăția, credințioșia, patriotismul și eroismul nu trebuie să fie niște calități ori virtuți trecute și perimate ci, mai ales, prezente și, în-deosebi, viitoare!...

Despre „#Rezist”, vestele galbene, pactul pentru migrație, slugărnicia politicianistă românească și militantismul civic autentic

Gabriel
Apreutesei

Violențele „vestelor galbene” din tot mai multe țări ale UE sunt, de fapt, partea plină a paharului „democrației” occidentale globaliste. În Franța, cetățenii s-au răscolat împotriva cotoșării de către popoarele strămutate pe teritoriul lor și nicidecum împotriva scumpirii carburanților, așa cum dezinformează presa și televiziunile românești slugărnice globaliștilor. Autoritățile române și-au permis să semneze recent „pactul pentru migrație” în numele României și a națiunii române de parcă ar ține cu tot dinadinsul să ne provoace să ne transformăm într-o mică Franța, dacă tot am avut și un „mic Paris”, așa cum a fost supranumită capitala României în perioada prosperă interbelică.

Nu puțini dintre noi, românii conștienți, îngrijorați de soarta țării în aceste vremuri tulburi, am crezut că „10 August” a reprezentat o „mică Franța”, un preambul al protersterilor și revoltelor declanșate înaintea francezilor, dar, din nou, activiștii curentului

„Rezist”, așa zis progresist, au vrut să dea încă o lovitură contra poporului român, dovedindu-se a fi același balaur satanist soroșist, globalist, deghizat în... Făt Frumos naționalist.

De fapt, protestele și manifestațiile antimigrație reprezintă lupta sufletelor și a minților patriotice treze care conștientizează că aerul necesar supraviețuirii nației române este tocmai izbânda noastră contra planului diabolic de cotoșărie pașnică de către migranți, la comanda capilor Europei și ai lumii, al căror plan viclean se ascunde sub falsa imagine a ajutorării unor popoare năpăstuite, fugărite, înfometate, disperate, supuse războiului civil declanșat și întreținut chiar de către acești „capi” malefici.

Credincioși creștini fiind, știm că drumul spre iad este pavat cu cele mai bune intenții, dar nu ale noastre... Doar românul rămas lângă Dumnezeu și Biserica lui poate percepe monstruoșitatea acestui plan satanist cu înfățișare de miel. Uniți sub Sfânta Cruce a Domnului Hristos nu putem fi învinși de nici o putere politică, militară, economică a unei lumi satanice. „Ca să fii român, trebuie să poți”, propovăduia

Mihai Eminescu. Aceasta trebuie să fie și deviza noastră, a celor care luptăm să oprim invazia falșilor refugiați, să oprim actul de trădare pe care îl săvârșeesc slugile politicianiste române.

Vedem consternați și revoltați că statele ONU aprobă pactul privind migrația globală. Reprezentanții unui număr mare de țări din lume au aprobat Cadrul global al ONU privind imigrația. Dar, în același timp, Prganizația Mondială își exprimă îngrijorarea cu privire la difuzarea informațiilor despre acord. Aprobarea a avut loc la o conferință de două zile susținută la Marrakesh, Maroc. Conferința a suferit întârzieri din cauza unor țări precum Statele Unite, Australia și Austria, precum și din cauza unei serii de țări din Europa de Est care, în mod tradițional, au o poziție rezervată sau restrictivă cu privire la politica imigrației. În ciuda acestui fapt, pactul a fost aprobat în Maroc de 159 de țări, inclusiv de Germania, reprezentată de cancelar Angela Merkel.

ONU este foarte preocupat de... dezinformarea populației lumii cu privire la acordul propus, știre care s-a răspândit cu repeziciune și în plan social prin mass-media și

organizațiile civice militante. În mai multe părți ale lumii, cum ar fi Suedia, a fost pus la îndoială și criticat pactul adoptat, pe motiv că este menit să limiteze autodeterminarea țărilor în problema migrației. Documentul nu este obligatoriu din punct de vedere legal și juridic.

Jesper Bjarnesen, cercetător în domeniul migrației la Institutul Nordic despre Africa, este de părere că, în Suedia cel puțin, pactul împlicinat este un prilej de dezbateri politice, analitică și critică a situației imigrării, că vizează îmbunătățirea gestionării fenomenului imigrării și un prilej de a căuta soluții atât pentru migranți, cât și pentru fiecare țară care îi primește. De regulă, aceste dezbateri ONU legate de acest pact, converg în sensul primirii cât mai multor așa zisi refugiați ori, dincontră, în sensul împotririi ferme.

Jesper Bjarnesen precizează și faptul că documentul este deschis și conține numai recomandări, lăsând soluțiile la latitudinea țărilor de adopție și a organizațiile care se ocupă de fenomenul imigranților.

Unde, la începutul procesului, critica s-a axat asupra

ideii că propunerea legată de migrație este prea deschisă și că negociatorii ONU forțează să convingă cât mai multe țări să adopte pactul, în loc să ajunga la o înțelegere echilibrată pentru o promovare mai bună a documentului, în momentul de față dezbaterea este dirijată spre țările care nu acceptă să ia atitudine și să accepte cota de migrație, a mai afirmat Jesper Bjarnesen. Aceste lucruri pot genera o nouă dezbateră într-un sens constructiv sau poate avea repercursiuni în ambele sensuri: pro- și contra. Atunci când vorbim despre migranți ca număr, nu ajută dacă vorbim despre statutul sau condiția migranților și nu ajută miile de migranți care nu au capacitatea de a imigra legal, ceea ce creează și promovează o adevărată „industrie” a imigrării ilegale.

De ce nu pot să fiu și eu antisemit?

Ion
Coja

În excelenta sa carte *O viață trăită*, dl Paul Niculescu Mizil face mai multe referințe la legionari. Nu toate corecte sau exacte. Citez de la pag.375: „Am cunoscut perioada legionară. Am văzut cu proprii (sic!) ochi trupuri carbonizate ale ostașilor români. Conștiința mea este și astăzi torturată de imaginea unui tânăr legionar, țintuit la stâlpul infamiei, scuipat și stigmatizat de camarazii săi, pentru că a îndrăznit să aibă alte idei. M-am dus să-l văd, încercând a-l îmbărbăta, deoarece, în ciuda opiniilor noastre politice opuse, mi-era prieten și-l stimam.”

Fac prima obiecție, la povestea cu „trupurile carbonizate ale ostașilor români”. În realitate a fost un accident tehnic, a luat foc motorul unui vehicul militar în zilele așa zisei rebeliuni legionare. Legionarii au avut un singur amestec: au sărit să stingă focul, dar nu au reușit să-i salveze pe toți militarii din vehiculul cuprins de flăcări. Propaganda antilegionară nu a pierdut ocazia să pună pe seama criminalilor de legionari ceea ce nu fusese decât un accident (apud Simion Ghinea).

Citez în acest sens și altă sursă, mai directă: „În toate cele trei zile ale rezistenței legionare, nici un soldat român nu a căzut sub gloanțele legionarilor. Când trăgeau, foarte rar, trăgeau în aer, demonstrativ, lipsindu-i pe organizatorii loviturii de orice pretext de represalii; o lipsă însă, pe care propaganda Generalului a înlocuit-o, două zile mai târziu, cu o fotografie a doi soldați arși de explozia unui tanc de benzină, nenorocire atribuită legionarilor. Fotografia, cum s-a dovedit foarte repede, era cea a unui accident ce se întâmplase cu câteva luni mai înainte.”

Citez astfel din Mihail Sturza, *România și sfârșitul Europei*, carte pe care mi-a împrumutat-o cu ani în urmă dl Ștefan Andrei, cu recomandarea că este o carte extrem de importantă. Mă gândesc acum, cu regret, că dacă i-o înapoiam dlui Ștefan Andrei, poate că dînsul i-ar fi împrumutat-o dlui Niculescu Mizil și astfel l-ar fi ajutat să nu comită inexactitatea de mai sus...

A doua obiecție, despre stâlpul infamiei,

instituție medievală pe care legionarii, dintr-un avânt mai degrabă romantic și naiv, au reînviat-o în septembrie 1940. Urmau să fie expuși la stâlpul infamiei acei infractori ale căror fapte erau grave mai ales sub raport moral, nu neapărat penal. Incidentul relatat succint de dl Niculescu eu îl cunosc destul de bine dintr-o relatare mai amplă a însuși dlui Niculescu Mizil, făcută la Vatra Românească, la una dintre conferințele de mare succes ținute de domnia sa.

De față era și un legionar – cum se întâmpla de fiecare dată la Vatră, când se adunau români de toate soiurile și culorile politice, cam toți însă oameni serioși. Cel în cauză nu a intervenit direct, mi-a spus că nu a vrut să-i strice seara dlui Mizil și mi-a dat unele detalii după conferință: prietenul legionar al dlui Mizil se numea Dumitru, și a fost pus de legionari la stâlpul infamiei nu pentru ideile sale, ci pentru o potlogărie. Era de curând intrat în Mișcare și acceptase să facă un serviciu nepermis de lege în schimbul unei sume de bani. Prins asupra faptei, legionarii nu au pregetat, după modelul cu Smărăndița popii din Amintirile lui Creangă, să inaugureze stâlpul infamiei din București taman cu un legionar.

Repet: primul individ pe care legionarii l-au pus la stâlpul infamiei nu a fost nici comunist, nici evreu sau țigan, ci a fost un legionar, Dumitru, prietenul dlui Niculescu Mizil! Eu aș interpreta acest detaliu în favoarea legionarilor și îl voi comenta pe larg mai jos.

Pe loc, atunci, la Vatră, m-am abținut și eu să comentez cele relatate de dl Mizil așa cum mi-a venit și mi-ar fi plăcut s-o fac. Tot așa m-am gândit, că era seara dlui Mizil, publicul care asistase la conferință era încântat de prestația conferențiarului, așa că eu, ca gazdă, am povestit ceva care să-i facă plăcere dlui Mizil să audă. Anume un episod din perioada când domnia sa a fost ministrul Învățămîntului. O fiică a dlui Mizil ne era studentă, la spaniolă, mi se pare. A avut ghinionul să facă seminarul de latină cu colega mea Teodora Popa, o persoană extrem de exigentă și de principială.

Cum fiica domnului, mai exact a tovarășului ministru, a încurcat conjugările cu declinările – probabil!

dna Popa a lăsat-o în iarnă corigentă, pentru la vară. Iar la sesiunea din vară situația s-a repetat, așa că domnișoara Mizil a fost amânată pentru la toamnă. Și abia în sesiunea ultimă, de reexaminări, a fost promovată.

În tot timpul ăsta, din iarnă până în toamnă, toată lumea a așteptat să se producă în vreun fel intervenția de sus de tot, de la minister sau măcar de la rectorat sau de la vreun comitet municipal PCR, în favoarea odraslei ministeriale. Dar nu! Nu s-a făcut nimic intervenție, iar fata a luat examenul numai atunci când a răspuns mulțumitor la întrebările exigentei Teodora Popa. Și toată facultatea a comentat cu satisfacție atât principialitatea kolegei noastre, cât și a onor ministrului Paul Niculescu Mizil.

Întâmplarea cu legionarul pus la stâlpul infamiei de camarazii săi legionari mie mi-a trezit o amintire de familie, o relatez ca sursă directă: într-o bună zi, pe la începutul anilor '50, ne pomenim că se face seară, noapte, și taică-meu nu vine acasă. Află mama că tata a fost „ridicat” de la servici, adică arestat. A doua zi mama se duce la sediul TAPL, unde taică-meu era portar, și află din gura directorului Cojocarului că tata a fost descoperit ca autor al unei delapidări de 50.000 lei, sumă astronomică la acea dată. Maică-mii i s-a părut imposibil, în bugetul familiei bătea vîntul și nu apăruse nici un semn de schimbare, la care tovarășul Cojocarului nu s-a sfiit să presupună că banii delapidați puteau fi duși de taică-meu și în altă parte, la vreo mândră... Ce să mai zică biată maică-mea?! A plecat din întreținere și mai necăjită, complet dezorientată. Ce putea să facă?! Nu a făcut mulți pași și s-a auzit strigată ușor din spate.

Era contabilul întreprinderii, cum s-a prezentat, ferindu-se să nu fie văzut de cineva, și i-a vorbit mamei cam așa: „Domnul Coja este complet nevinovat. Cel care a delapidat este tovarășul director Cojocarului. Dar pentru că este membru de partid din ilegalitate, nu se poate să fie acuzat. Și atunci tovarășii de la partid s-au gândit să pună totul în cărca domnului Coja, au zis că este fost chiabur, exploatator. Se potrivește...” Atât i-a trebuit mamei să știe. S-a dus glonț la sediul

Securității, a reușit să se strecoare și să ajungă la șeful Securității, a dat buzna în biroul acestuia, unde l-a găsit în plină ședință operativă, împreună cu alți ofițeri și – încerc s-o citez pe mama, le-a vorbit cam așa: „Sunt soția lui Coja Zaharia pe care ieri l-ați arestat pentru delapidare, în locul tovarășului director Cojocarului, care este adevăratul autor al delapidării. Dar pe care nu-l puteți aresta pentru că este membru de partid din ilegalitate. Dacă până deseară Coja Zaharia nu este acasă, la noapte mă sui în tren și mă duc direct la tovarășul Gheorghiu Dej să-l întreb dacă dînsul a dat ordin să vă purtați așa cu oamenii nevinovați!”

Spre seară tata intra agale în curte, nedumerit de ce se întâmplase cu el, dar având o oarecare bănuială. Așa că atunci când a dat ochii cu mama, a privit-o scrutător: „Ce-ai făcut, nebuno?”

Și așa am ratat ocazia de a fi feciorul unui deținut, politic sau de drept comun. În schimb m-am ales cu această întâmplare, pe care o pot povesti acum, atât de semnificativă pentru modelul de comportament comunist. Și în netă deosebire de cel legionar, de povestea cu legionarul pus la stâlpul infamiei de camarazii săi, care juraseră ca ei, legionarii, mai înainte de toți ceilalți români, să fie exemplar de corecți. Și au fost!

Dar cel mai apăsător trebuie subliniat faptul că legionarii nu au pus pe nimeni la stâlpul infamiei pentru „îndrăzneala de a avea alte idei”.

Când la Jilava, în noiembrie 1940, un grup de tineri legionari, acționând de capul lor, au produs cunoscutul măcel, ei au făcut-o cu sentimentul și pretenția că îndeplinesc astfel un act de justiție, căci toți cei vizați de glonțul ucigaș erau din anturajul regelui și participaseră în chip responsabil și vinovat la asasinarea a peste 300 de tineri a căror singură vină era că aveau alte idei. Nu săvârșiseră nici o încălcare a legii, dar aveau anumite idei despre cum poate fi salvată România din mlaștina corupției și a politicianismului criminal.

În celulele alăturate se aflau arestați zeci de comuniști, cu ale căror idei legionarii se aflau în contradicția cea mai radicală. Se miră unii și azi – cazul lui Andrei Pleșu, de ce legionarii, la Jilava, nu i-

au împușcat și pe comuniști, doar le erau adversari și se aflau la discreția lor. Da, comuniștii erau adversari ideologici ai legionarilor, dar legionarii le recunoșteau dreptul de a avea alte idei, în vreme ce demnitarii uciși atunci la Jilava fuseseră arestați nu pentru delictul de opinie, pentru ideile lor, ci pentru crime oribile, pentru un veritabil genocid săvârșit asupra tineretului naționalist. „Îndrăzneala de a avea alte idei”, stimate domnule Paul Niculescu Mizil, știți bine că nimeni nu a pedepsit-o în România așa de aspru și de inuman cum a pedepsit-o partidul din care am făcut amândoi parte până în decembrie 1989... Cu mențiunea că atunci când Romul Munteanu, în 1969, m-a înscris în PCR, acesta începuse deja să-i tolereze pe cei care aveau „alte idei”. Depun mărturie în acest sens, sunt Stan pășitul...

Un detaliu, nu foarte important, despre acel contabil de la TAPL Constanța care i-a vândut maică-mii „pontul” cu nevinovăția tatălui meu: i-am uitat numele, țin minte doar că era un nume evreiesc. Iar maică-mea ne-a și precizat că evreu era! Și uneori adăuga: Că dacă ar fi fost român...

Ceea ce mie nu-mi plăcea să aud. Oricum, rău îmi pare azi că i-am uitat numele aceluia brav ovrei. L-aș fi trecut pe lista mea, lista cu evreii din a căror pricină sau datorită cărora, mai bine zis, nu pot să fiu și eu antisemit, ca tot omul!

Șoriceii cei lacomi și capcana statului-mâță

Cezar Adonis
Mihalache

I-am putea spune ipocrizie... Dar este doar șarlatanism fiscal! Pentru că nu este vorba că statul mușcă tocmai din mâna (privată) a sectorului bancar, de unde se duce să se împrumute prin Ministerul Finanțelor, ci de faptul că este o clară încercare de a forța băncile să coboare nivelul de dobândă la care se împrumută tocmai el, statul. Iar asta nu poate însemna decât un singur lucru: guvernării știu că nu mai au de unde să tragă nici petice, nici picături de spoială peste anvelopele de salarii bugetare, pensii, cheltuieli bugetare și, în final, întreg mecanismul economic, și atunci se asigură de o rezervă. Încă una...

Problema este că, deși sunt în necunoștință, neputință și început de incapacități de plată, tot guvernării se dau rotunzi. Fuduli, de-a dreptul. Că ei nu stau să negocieze, nu?!...

Probabil, vor ieși la

iveală dovezi ale „negocierilor” impuse de guvernării la nivelul băncilor private, încercări de a impune alte reguli pe piață, acceptarea fără crâcnire a mecanismelor „de piață” dictate de guvernării, nu de cele ale

pieței în așezarea ei firească.

Să pui piciorul pe gâtul băncilor ar fi putut însemna, în orice altă guvernare și în orice altă evoluție a pieței și societății, un act de curaj. O dovadă de patriotism. Și ar fi meritat aplauze pentru lupta de a impune, în numele românilor, pentru români, soluțiile cele mai avanta-

joase. Doar că acum se acționează numai în numele românilor. Nu și pentru ei.

Poate nici faptul că statul vine cu o taxă pe segmentul bancar nu ar fi fost atât de deranjant. Dimpotrivă! Mai ales că nu

rost de bani pentru orice altceva!

Iar provocarea și mai scandalosă a venit din felul în care Ministerul Finanțelor a venit să „prezinte” noua taxă. Ca fiind una „pe lăcomie”.

Adică băncile de la care statul se împrumută când are nevoie sunt lacome și spoliază cetățeanul! Dar oare cum se numește statul care se împrumută de la ele tocmai pe seama activității acestora de lăcomie de piață?

În plus, prin impunerea acestei taxe, pe care guvernării vor să o raporteze la nivelul Robor, chipurile pentru a contracara matrapazlăcurile băncilor în stabilirea (!) acestui indice (deși nu ele îl stabilesc, ci piața, în funcție de lichidități și activitățile interbancare, iar aici se vede nevoia lui Orlando de a mai trece și pe la niște cursuri), practic se forțează băncile să o ia într-o anumită direcție. Aceea a înțelegerii între ele pentru a nu mai exista tocmai acea mișcare „liberă” în formarea Robor.

Or, este tocmai o invitație la crearea unui car-

tel, nu?... O invitație care nu vine dinspre o bancă lacomă (deh!), ci dinspre un guvern care încearcă să manipuleze sistemul.

Iar șarlatanismul actualilor guvernării se vede și din cacealmaua pe care o practică. Pentru că băncile subsidiare nu vor pleca din România și vor accepta și această manipulare numită „taxă pe lăcomie”. Dar este o viziune pe termen scurt, pentru că, în momentul în care statul va merge din nou la bănci să se împrumute (iar faptul că el este cel mai mare client al acestora are și un revers, pentru că băncile acceptă jocul pentru a nu-și pierde clientul cel mai profitabil), și statul se va putea trezi la mâna unui altfel de „Robor”, acela chiar impus de băncile-mamă care vor impune și ele statului un anumit plafon.

Va fi un joc de-a șoarecele și pisica, în care tot economia va avea de pierdut. Nici statul-mâță, nici șoriceii ziși „lacomi”.

România tainică

Al. Stănculescu
Bârda

Scriu aceste rânduri, ca un omagiu pentru România adevărată, România mea, a ta, a lui, a noastră, a celor care o iubim ca pe o mamă, ca pe o soră, ca pe o soție, ca pe o fiică. România nu e cea de la televizor, cu care ne-am obișnuit.

Aceea este un surrogat, un înlocuitor al României adevărate. România mea nu este țara circului de prost gust, a certurilor și scandalurilor, a corupților și hoților, a proștilor și leneșilor, a cocotelor, a fățelor, a așa-zisilor artiști și intelectuali de doi bani, a cerșetorilor de prin canale și din gropile de gunoi.

România mea nu este țara de la coada tuturor clasamentelor țărilor civilizate, țara despre care atâția spun că le e rușine să trăiască în ea...!

România adevărată, România mea, a ta, a lui, a noastră, a celor care o iubim ca pe o mamă, ca pe o soră, ca pe o soție, ca pe o fiică, este România tainică și trainică.

Este România care a supraviețuit mii de ani pe aceste locuri, înfruntând viscolele, hoardele, secetele,

inundațiile și toate greutățile și pericolele. Este România în care îl găsim pe badea Ion lucrând cu speranță pământul, plângându-și morții și legându-și copiii.

Este România în care găsim meseriașul cu

coatele, ocolind stâncile, punând interesul național mai presus decât interesul personal și mai presus decât însăși viața lor. Este România în care copiii pot să viseze cu încredere la viitorul lor și să și-l clădească

ele, livezile și podgoriile, fluviul și marea, râurile și fântânile, monumentele, mânăstirile, bisericile, troițele, satele și orașele.

Este România în care preotul își face cu adevărat datoria lui de

pașaport spre eternitate, cu voievozi și cu martiri, cu viteji și cu sfinți, cu morminte știute și neștiute. Este România cu pământul spălat de sânge și de lacrimi, cu speranțe scrise-n cronici și pe stânci. Este România celor ce-au fost, a celor ce sunt, a celor ce vor fi din neamul românesc pe acest pământ.

Aceasta-i România adevărată, România mea, a ta, a lui, a noastră, a celor care o iubim ca pe o mamă, ca pe o soră, ca pe o soție, ca pe o fiică, este România tainică și trainică.

Toți cei care suntem români și simțim românește, să înălțăm o rugăciune către Tatăl Ceresc și către Împărăteasa Cerului și a Pământului să ocrotească România și pe români, să le redea speranța de mai bine, spor în viață și-n credință, să-i apere de liftele păgâne, de dușmani și dușmăni, de tot răul din ei și din jurul lor.

înaltă calificare, inginerul capabil, intelectualul devotat culturii, profesorul care se topește la catedră precum făclia ca să împărtășească lumina, medicul care stă zeci de ore cu bisturiul în mână ca să redea viața și sănătatea, ostașul care veghează zi și noapte la fruntariile țării.

Este România în care politicienii adevărați și diplomații devotați neamului românesc stau la cârma țării precum un căpitan de corabie, scrutând depărtările și adâncimile, intuind peri-

pe-ncetul.

Este România în care savanții pot să-și găsească rostul și să dea țării, neamului și lumii întregi roadele muncii lor. Este România copiilor și tinerilor talentați, olimpici în sport și în diferite discipline ale științei, care fac ca tricolorul să fie văzut în lumea întreagă și imnul țării să fie ascultat de miliarde de pământeni.

Este România în care îmi place să trăiesc, să-i admir munții și codrii, dealurile și câmpiile, hold-

preot, credincioșii umplu bisericile și înalță rugă spre Creator pentru ei, pentru cei dragi ai lor, pentru țară, pentru neam.

Este România în care aud doina, colinda și privighetoarea, văd veșmântul frumos lăsat de zestre din strămoși, hora, datinile și tradițiile noastre scumpe. Este România în care-l găsim pe Eminescu, pe Enescu, pe Brâncuși, pe Cantemir, pe Iorga și pe tot neamul lor.

Este România care are o istorie milenară ca un